

In gesprek met een echte Reuselse

Door Thijs van der Zanden

Omdat ik thuis de oudste was mocht ik 's avonds wat langer opblijven. Ook mocht ik al op jonge leeftijd ons mam meehelpen in de huishouding. Van haar kreeg ik dan een veel te lange schort aan. Mijn zusjes riepen dan: "Hè, kléén moederke."

November 2006, Jo Hendriks in de huiskamer van haar woonhuis op Lokbossen 27. Familie en bekenden zijn er altijd welkom.

Aan het woord is de 66-jarige Jo Hendriks-van Herk, de oudste in de rij van het negen kinderen tellende gezin van Frie van Herk alias van *Hollandse Sjo* en zijn vrouw Lien Heesterbeek.

Voorouders

Over zijn ouderlijk huis vertelde onze pap dat hij er als kind weliswaar weinig weelde had gekend maar dat hij er zich altijd heel geborgen en goed op zijn plaats heeft gevoeld. Opa *Geuje Kees* (van Herk) en *grutje Hollandse Sjo* (Lavrijsen) hadden aan 't Holland een schamel boerderijtje waar hard geploeterd en heel zuinig geleefd moest worden om voor het negen kinderen tellende gezin de kost te kunnen verdienen.

Toen opa en *grutje* op 15 februari 1909 met elkaar trouwden gingen ze aan 't Holland wonen. Om te mogen trouwen hadden ze dispensatie nodig omdat ze achterneef en achternicht van elkaar waren. Voor haar

trouwen woonde *grutje* met haar ouders Mieke Tops en Jan Lavrijsen en broer Péér al in dat boerderijtje. Mieke Tops was in Reusel *baakster* (verloskundige). Van onze pap weet ik dat ze bij hem thuis daar vroeger heel geheimzinnig over deden. Wat een *baakster* zoal deed mochten de kinderen toen niet weten!

In 1914 overleed Adriana Sanders, de vrouw van Theo Lavrijsen, een broer van *grutje*. Daarom verhuisden *grutjes* ouders naar hun zoon Theo, die woonde in de toenmalige Hoofdstraat, tegenover waar later de villa van dokter Snieders werd gebouwd. Ze deden dat om te gaan helpen in het jonge huishouden van hun zoon.

Onze pap, die op 5 mei 1911 geboren is, was pas 14 jaar oud toen opa op 14 maart 1926 overleed. Het moet voor *grutje* een hard gelag geweest zijn haar man zo vroeg al te moeten missen en met negen kinderen achter te blijven, waarvan tante Marie (pas 16 jaar oud) de oudste was. *Grutje* heeft dikwijls verteld dat ze het heel erg vond dat de voogden

Oorlogsjaar 1943, de wereld ging gebukt onder het oorlogsgeweld. Gelukkig bleef dit alles nog een tijdje buiten de beleavingswereld van de 3-jarige Joke.

Het gezin van Sjo van Herk-Lavrijsen, omstreeks 1934. Vader Kees, zie inzet linksboven, was eerder op 14 maart 1926 overleden. Haar kinderen zijn, v.l.n.r. eerste rij Nel, Theo en Jana, tweede rij Frie, Piet en Sjo, derde rij Marie, Sus, Jan en Anna.

van haar kinderen beslisten om ome Theo en tante Nel bij familie onder te brengen omdat ze vonden dat negen kinderen niet verantwoord was. Ome Theo kwam bij het gezin van *Hollandse Jan*, een broer van *grutje*, in de Voort terecht. Tante Nel werd bij de familie Kees Sjol aan de Rouwenbocht ondergebracht. Ook voor ome Theo en tante Nel moet het niet makkelijk geweest zijn het warme geborgen nest aan 't Holland te moeten verlaten. Tante Nel heeft wel eens verteld dat ze altijd het gevoel heeft gehouden dat ze vanaf toen heel veel miste van het familiegebeuren.

Grutje ging na het overlijden van opa niet bij de pakken neerzitten. Ze maakte lange dagen, zowel in haar huishouden als op de boerderij. Ook haar kinderen, waarvan onze pap de oudste zoon was, moesten al op jonge leeftijd aanpakken op de boerderij. Was er op de boerderij geen werk meer dan gingen ze bij andere boeren werken om wat extra geld binnen te brengen. *Grutje* was een degelijk, lief mens die hard werken hoog in het vaandel droeg. Mij leerde ze al op 10-jarige leeftijd kousen en kleren stoppen omdat ze vond dat ik dat al moest kunnen. Ze was altijd op ouderwetse wijze, geheel in het zwart, gekleed. Onder haar voorschort was

een zakje genaaid waarin altijd pepermuntjes zaten die ze aan haar kleinkinderen uitdeelde. Opa *Geuje Kees*, van wie ik graag had geweten wat voor man hij was, heb ik helaas nooit gekend. Wel heb ik gehoord dat hij een

De stoere jongeman Frie van Herk liet in 1937, tijdens een uitwisselbijeenkomst van de Jonge Boerenstand in Eersel een oogje vallen op de 23-jarige Eerselse boerendochter Lien Heesterbeek dat grote gevolgen zou hebben.

Het gezin van Driek en Maria Heesterbeek-Kwinten, omstreeks 1920. Ze hadden een boerenbedrijf in Eersel. Hun kinderen zijn v.l.n.r. Jan, Driek, Jana, Nard, Lien en Trien. Aan hun gezichten is af te lezen dat het een serieuze bedoening was.

vrolijk karakter had en er bij feestjes en kermissen graag bij hoorde. Ook was hij bevriend met de Reuselse burgemeester Adriaan Willekens. Met hem ging hij wel eens schaatsen. Tijdens het schaatsen, op het toen nog 18 hectare grote Beleven, is hij op

een keer bijna verdronken. Hij moet daar zo van zijn geschrokken dat zijn kinderen nooit schaatsen hebben gekregen. Dat heeft op onze pap veel indruk gemaakt want wij kregen van hem ook geen schaatsen, vertelt Jo.

Ons gezin aan d'n Hoek

In de vooroorlogse jaren was onze pap, zoals de meeste Reuselse jongens van boerenafkomst, lid van de Jonge Boerenstand. Regelmatig werden er zogenaamde uitwisselbijeenkomsten gehouden samen met de Jonge Boerenstand van de omliggende dorpen. Tijdens een dergelijke uitwisselbijeenkomst in 1937 in Eersel heeft hij een oogje laten vallen op ons mam, de aantrekkelijke 23-jarige Eerselse boerendochter Lien Heesterbeek. Toen ze in 1939 besloten te gaan trouwen kon dat niet doorgaan omdat opa Heesterbeek vóór de geplande huwelijksdag overleed. Volgens de toen geldende katholieke voorschriften moest er een jaar en zes weken gerouwd worden en mocht er al die tijd niet getrouwd worden. Uiteindelijk konden ze op 25 april 1940 toch trouwen.

Onze pap en ons mam zijn gaan wonen in een deel van de boerderij van Harrie Verhagen aan d'n Hoek te Reusel. Het was een langgevelboerderij die rechts van café de Klok

De aantrekkelijke jongedame Lien Heesterbeek zag een nadere kennismaking met de Reuselse boerenzoon Frie van Herk wel zitten.

stond. In het andere deel van de boerderij woonde Harrie Verhagen die er een boerenbedrijf had.

Onze pa verdiende de kost als 'losse' boerenknecht en voerman. Op 15 december 1940 werd die boerderij mijn geboortehuis. Dat gold niet alleen voor mij, maar ook voor mijn tweelingzusje. Tot groot verdriet van onze pap en ons mam werd zij maar een dag oud. Met mij was het ook niet al te best gesteld. Daarom werd ik direct na mijn geboorte uit voorzorg door vroedvrouw Kueninger gedoopt. Als zeven-maandskindje woog ik maar 3 pond en 1 ons en moest 2 maanden lang zien te overleven in een couveuse. De couveuse, die in de huiskamer stond, moest met warmwaterkruiken op temperatuur worden gehouden. Wanneer de temperatuur zakte moesten telkens de afgekoelde kruiken worden vervangen door verse warme kruiken. Ook hing er een spons in die ieder kwartier bevochtigd moest worden om de vochtigheidsgraad in de couveuse op peil te houden. Dit moest 2 maanden lang, dag en nacht, gebeuren. *Grutje* van 't Holland deed dat overdag toen ons mam nog op bed lag. 's Nachts was het de beurt aan onze pap om dat te doen.

In de boerderij van Harrie Verhagen zijn ook mijn zusjes Maria, Nell en Sjaan en mijn broertje Harrie geboren. Nog goed kan ik me de geboorte van onze Harrie herinneren. Onze pap kwam 's morgens onze slaapkamer binnen en was blijkbaar zo *fréét* dat hij, na vier dochters, een zoon had dat hij het reveille soldatenliedje zong: "Wil je niet opstaan, dan blijf je maar liggen, dan moet je maar zien, wat er van komt"

Op het wonen aan d'n Hoek kijk ik met een heel warm en goed gevoel terug. We woonden en sliepen op de benedenverdieping en de opkamer. In de woonkamer, waar we meestal verbleven, stond een grote kachel, een zogenaamde cuisinière, waarop het eten gekookt werd. Verder hadden we er een opkamer waar de kinderen sliepen, een ouderslaapkamer, een bijkeuken waarin ook een kachel stond en een kelder. Boven was er een open zolder.

Als vierjarig meisje kwam ik veel bij mijn vriendinnetje Truuske Laarakker, een dochter van Frans Laarakker. Truuske was bijna altijd ziek en bedlegerig. Daar kwam ik graag omdat ik het er altijd heel gezellig vond. Met de zonen van Harrie Verhagen trokken we ook veel op. Met hen haalden we wel eens kattenkwaad uit. Zo pikten we wel eens de kleine hete aardappels uit een grote pan van het fornuis, die in de schil gekookt werden voor de varkens. Met het eten van gekookte aardappelen in de schil waren we de tijd ver vooruit. Nu is het in menig restaurant een lekkernij.

De boerderij van Harrie Verhagen aan d'n Hoek te Reusel. Frie en Lien van Herk zijn hier direct na hun trouwen gaan wonen. Op 15 december 1940 werd in deze boerderij dochter Joke en haar tweelingzusje geboren. Helaas overleed het zusje kort na de (te vroege) geboorte.

De ongeveer 2-jarige Truuske, dochter van Frans Laarakker, omstreeks 1942. Ze was het vriendinnetje van Jo van Herk die toen tegenover haar aan d'n Hoek in Reusel woonde. Ze konden het samen goed vinden.

In 1949 ging het gezin van Frie en Lien van Herk-Heesterbeek in deze noodwoning aan d'n Heikant wonen. Hoewel er weinig luxe en ruimte in was woonde het gezin er graag. Het bezit van een eigen home en de ruimte en natuur eromheen speelden daarbij een grote rol.

Jarenlang hebben Joke van Herk en de andere meisjes van de Mariaschool zilverpapier gespaard en oud papier opgehaald om dit weesmeisje en de naast haar staande pleegmoeder te kunnen onderhouden. De zuster rechts op de foto is een zus van zuster Wilhelmina van de Mariaschool.

Ook waren wij regelmatig te vinden in de bossen die, achter de boerderij, richting het Beleven lagen. Het ravotten in de zandbergen die daar waren was erg leuk.

Met de eerdergenoemde jongens van Harrie Verhagen gingen we te voet naar de school van de fraters en de nonnen. Op gezette tijden zagen we dan rijen Belgische arbeiders fietsen die in de sigarenfabriek van Karel I werkten. Al spelend heb ik niet altijd even goed opgelet. Twee keer ben ik onderweg pijnlijk in aanraking gekomen met een fietsende Karel I medewerker.

Het mooiste vond ik toch wanneer we op zondagmorgen, met frisse gewassen en gestreken kleren aan, onze pap tegemoet gingen, wanneer die uit de kerk kwam. Toen onze Harrie geboren was had onze pap bij timmerman Louke Goudsmits een karretje laten maken. Onze Harrie was nog maar een heel klein *ménneke* toen hij in dat karretje mocht zitten en wij zo onze pap tegemoet gingen. Geweldig vonden wij dat, vertelt Jo nagenietend.

Oorlog

Van de oorlog kan ik me niet zo heel veel meer herinneren. Wel herinner ik me dat we samen met het gezin van Harrie Verhagen in een schuilkelder zaten terwijl er in Reusel volop geschoten werd en dat toen dochter Gina Verhagen met een volle koffiepote binnenkwam. Terugrekenend was ik toen pas drie jaar oud waaruit blijkt dat die angstige

periode veel indruk op mij heeft gemaakt. Toen onze pap en ons mam het te gevaarlijk vonden in de schuilkelder hebben we onderdak gekregen in de boerderij van Grard Laarakker. Hier hadden ook andere gezinnen van d'n Heikant een goed heenkomen gezocht. Ook daar was het niet veilig genoeg meer nadat de Duitsers er de schuur van Laarakker in brand hadden gestoken. We zijn toen met niet veel meer dan de kleren die we aanhadden, een fiets en een kinderwagen te voet naar ons *grutje* in Eersel gevlucht omdat ze daar al bevrijd waren. Daar mocht ik in de huiskamer op een zogenaamd kermisbed (matras op de grond) slapen.

Ongetwijfeld heb ik van het oorlogsgeweld en de zorg en angst, die mijn ouders toen hebben gehad, het een en ander meegekregen. In de naoorlogse jaren ben ik namelijk als kind altijd heel bang geweest van tanks en moest niets hebben van knallende geluiden. Nooit durfde ik naar het losschieten van aanstaande bruidsparen te gaan vanwege de harde knallen van de carbidbussen. Onze pap heeft wel eens geprobeerd me ermee naar toe te nemen maar dat is hem nooit gelukt. Pas toen ik in 1961 als aanstaande bruid zelf losgeschoten werd heb ik die angst overwonnen, vertelt Jo.

Koperen bruiloft van Piet van Huipe Tineske en Lies Lauwers op 3 april 1960. Hun kinderen zijn v.l.n.r. voor Anneke, Riet en Geert, achter Martien, Sjaan en Rien.

Wonen aan d'n Heikant

Van de uit Limburg afkomstige Nol van de Bisen en zijn vrouw Mien van Gorp konden mijn ouders in 1949 een noodwoning kopen aan d'n Heikant 13, de huidige Pikoreistraat. De woning, die ongeveer 200 meter voor het motorcrossterrein stond, was eigenhandig door Nol gebouwd. Het was een kippenhok-model. De halfsteens muren waren opgetrokken van holle bouwstenen die Nol ook zelf had gemaakt. Nol en onze pap werkten bij Frans Laarakker. Daardoor was hij goed op de hoogte toen deze woning te koop kwam. De woonruimte, bestaande uit een berging, een huiskamer en 2 slaapkamers, was kleiner dan de ruimte die ze in de boerderij van Harrie Verhagen gehuurd hadden. Ongetwijfeld heeft het bezit van een eigen vrije *home* bij onze pap en ons mam de doorslag gegeven. Bovendien was er 7 *leuperse* (ongeveer 1 hectare) grond bij. Hierop konden mijn ouders volop groente en fruit voor eigen gebruik kweken. Een deel van de grond bestond uit bos.

Aan d'n Heikant zijn ons Toos, onze Kees, ons Alda en ons Door geboren. De geboorte van mijn jongste zusje, ons Liesje, dat bij de geboorte is overleden, zal ik nooit vergeten. Toen op een avond de bevalling aanstaande

was kwam vroedvrouw Kueninger de bevalling leiden. Toen ze mij nog zag zitten, bezig met het stoppen van een truitje, werd ze kwaad en dreigde niet aan de bevalling te beginnen voordat ik het huis uit was. Ik ben toen naar de boerderij van Grard Laarakker gegaan die verderop aan de Heikant stond, de latere Laarakkerdijk. Dochter Jeanne was mijn vriendinnetje. Zwaar onder de indruk en boos op de vroedvrouw kwam ik bij het

Het gezin van Frie en Lien van Herk-Heesterbeek in hun besneeuwde tuin aan d'n Heikant nu Pikoreistraat, omstreeks 1958. Hun kinderen zijn v.l.n.r. voor Harrie, Toos, Door, Alda en Kees, achter Maria, Jo, Nel en Sjaan.

Reuselse jongedames tijdens de in Vught gegeven cursus 'het volle leven'. Op de tweede rij, vijfde van links staat Joke van Herk. Verder herkennen we Sjaan van Kemenade, Truus Tops, Nelly Lavrijsen, Cor Hendrikx, Nel van Gompel, Sjaan van de Zanden, Joke van Limpt, Riek van Limpt, Dien Schellekens, Joke van Herk, Dien van Limpt, Lenie Daniëls en Rikie Lathouwers.

gezin van Grard Laarakker aangefietst. Toen ik de volgende morgen in alle vroegte weer thuis kwam stond onze pap verdrietig op de hoek van ons huis. Dat heeft grote indruk op mij gemaakt, vertelt Jo.

Reusel Kermis omstreeks 1955, v.l.n.r. Isa Bel, Jeanne Laarakker en Joke van Herk. Op zondagmiddagen kropen Jeanne en Joke op de hooizolder van de familie Laarakker gewapend met leesboeken en een schoot appels.

Onze dichtstbijzijnde buurtgenoten woonden in die tijd aan de huidige Achterste Heikant. Het waren de gezinnen van Jaon *Haoverzak* (van Gorp), Frans Wouters, *Cope Jan* (Adams), Jan *Tuut* (Dirkx) en Jan *Dut* (Adams). Verderop aan d'n Heikant woonden de gezinnen van Piet van *Huipe Tineske* (Huijbregts) en Nol *Tuut* (Dirkx). Piet van *Huipe Tineske* had in die tijd al een auto. Bij slecht weer kwam hij op zondagmorgen altijd ons mam ophalen om mee naar de kerk te gaan. D'n Heikant was een goede en gezellige buurt waar iedereen zich thuis voelde en waar burenhulp vanzelfsprekend was. Bovendien was er volop ruimte, temidden van het boerenland met karsporen en houtwallen, de bossen en heivelden en de woeste grond van 't *Goor* (de Moeren) en omgeving.

Jonge jaren

Het was vanaf d'n Heikant een hele tippel naar de Mariaschool van de nonnekens. Meestal vergezelde Jeanne Laarakker me op die tocht. Ik weet nog dat in de tweede klas juffrouw Sanders ziek was en dat er toen twee klassen samengevoegd werden. Met meer dan negentig klasgenootjes zaten we toen in een klas. We zaten als het ware opgepropt bij elkaar op schoot. Elke dinsdag- en vrijdagmorgen voor school-

Joke van Herk heeft van 1957-1960 de Mater Amabilis-school in Bladel bezocht. We herkennen verder haar klasgenoten Leni Dirks, Mien Ising, Jeanne Coolen, Riek Rooijmans, Jo van Loon, Lies de Kort, Trees van de Laar, Sjaan van Limpt, Marietje Heuveling, Rikie Kerkhofs, Sjaan van de Borne, Riek Lemmens en Toos Vlamings.

tijd ging de jeugd van d'n Heikant gezamenlijk naar de kindermis. We hadden allemaal een pakje brood bij omdat we niet mochten eten voor we de communie kregen. Het brood mochten we na de mis op school opeten. Een leuke afwisseling van een schooljaar vond ik het meedoen met toneelstukjes die rond festiviteiten in de zaal bij de fraters of in het patronaat opgevoerd werden. Welke rollen ik gespeeld heb weet ik niet meer, maar veel zijn het er niet geweest. Naar de godsdienstlessen van kapelaan Pijnenburg keek ik uit. Hij had altijd een spannend boek bij zich waar hij op het einde van de les uit voorlas. Zijn verhaal over de Zwarte Kat vond ik heel spannend, weet ik nog wel.

Misschien ben ik door kapelaan Pijnenburg wel verzot geraakt op lezen. Jeanne Laarakker en ik leenden wekelijks ieder, twee boeken bij de parochiebibliotheek bij Pietje van Groate (van Limpt), in de Kerkstraat. Op zondagmiddag kropen we wel eens samen op de hooizolder van de boerderij van Laarakker, gewapend met de geleende boeken en een schoot appels en lazen dan ongestoord de hele middag door. Ja, lezen was heel belangrijk voor ons. Bij Grard Laarakker hadden ze zelfs een leeskamer met kasten en schappen vol boeken. De kinderen Laarakker klommen wel eens door de ramen naar binnen om er een boek te lezen. Ook onze pap was een

verwoede lezer. Hij schijnt daar mee begonnen te zijn toen hij moest waken bij de couveuse waarin ik als baby lag.

Te voet en later met de fiets van ons mam deed ik in die tijd de meeste boodschappen voor ons gezin. Ook hierbij werd ik dikwijls vergezeld door Jeanne Laarakker die voor haar familie dan ook de boodschappen meebracht. Voor onze pap gingen we ook dikwijls op pad. Hij is 16 jaar voorzitter geweest van de Landarbeidersbond. Telefoon hadden we thuis niet dus moest ik dikwijls te voet voor hem berichten doorgeven aan de andere bestuursleden. Regelmatig moest ik

De knappe jongedame Joke van Herk in de tuin van haar werkgever Antoon Willekens, in het jaar 1956. Geen wonder dat een jaar later de Reuselse jongeman Jo Hendriks verliefd op haar werd.

Het gelukkige bruidspaar Jo Hendriks en Jo van Herk op 19 juli 1961.

naar Jan Kuus (Vrijsen) die helemaal aan de andere kant van Reusel, aan het Weijereind woonde.

Bij Jan Spaon (Verspaandonk) aan d'n Hoek haalde ik regelmatig petroleum. Zo leerde ik het gezin van Klaas en Fransje Vrielink kennen waar ik veel op de kinderen heb gepast, wat ik graag gedaan heb, vertelt Jo.

Gaan werken

Na de lagere school heb ik nog twee jaar Voortgezet Lager Onderwijs (VGLO) genoten. Dat vond ik een leuke tijd. We hadden er wat meer vrijheid. Vooral de vakken geschiedenis, aardrijkskunde en handvaardigheid spraken me aan. Alleen tekenen met Oost Indische inkt was een ramp en liep meestal uit op kladwerk met gemopper van zuster Delphine als gevolg. De zusters Delphine, Willibrorda en Maria Joseph, die we Sjefke noemden, waren best aardig. De nonnekes vonden het prachtig dat ik mijn zusje Door, die toen nog een baby was, mee naar school bracht. Poetsen in het klooster voor een rapportcijfer was ook interessant. We mochten nooit in de cellen (kleine slaapkamers) van de zusters komen, die waren privé. Het was daarom

spannend om er toch in te kijken. Er stond echter niet veel meer in dan een smal bed en een kastje.

Na mijn VGLO tijd ben ik gaan werken bij boeren in de buurt totdat ik 15 werd. Zo heb ik bij Piet van Huipe Tineske en bij Jan Tuut (Dirkx) een zakcentje bijverdiend met *gruun* (knolrapen) plukken, hooi opsteken en *erpel roapen*. Bij Piet van Huipe Tineske deed ik ook huishoudelijk werk. Soms mocht ik met zijn solex brommer boodschappen doen naar het *Bels Winkeltje* van tante Marie Gevers aan de Turnhoutseweg. Dat vond ik erg spannend omdat ik toen nog geen brommer mocht rijden.

Na mijn 15de verjaardag ben ik gaan werken in het St. Jozefziekenhuis aan de Aalsterweg te Eindhoven. Het beviel met daar helemaal niet. Het ergste vond ik nog dat ik maar een keer in de maand naar huis mocht en er alleen op zondag tijd was om te lezen.

In die tijd zocht Antoon Willekens een hulp in de huishouding. Bij kruidenier Kees Wittens vroeg Antoon of hij een geschikte dienstmeid voor zijn gezin kende. Kees, die op de hoogte was van mijn situatie, zei tegen hem: "De dochter van Frie van Herk *hi ginne aord* in Eindhoven". Zo kwam ik in het gezin van Antoon Willekens terecht waar ik vier jaar heb gewerkt. Het was de bedoeling dat ik daar door de week zou overnachten. Dat heb ik maar een week volgehouden. Blijkbaar kon ik de nestwarmte van thuis niet missen.

Het jonge gezin van Jo en Jo Hendriks-van Herk in 1967. In 1964 gingen ze in dit huis wonen in de Lokbossen toen nog een nieuwbouwwijk. Hun kinderen zijn v.l.n.r. Manette, Nino en Paola.

In 1961 liet Frie van Herk dit woonhuis tegen de oorspronkelijk noodwoning aanbouwen. In dit huis gingen in datzelfde jaar tijdelijk het pas getrouwde paar Jo en Jo Hendrixx 'inwonen', wat hen heel goed beviel.

Bij Anton Willekens en de zonen Wil en Harrie heb ik het goed naar mijn zin gehad. Van zoon Wil, die tuinarchitect was, leerde ik hoe biefstuk en boterkoeken gebakken werden en hoe ik speciale soepen moest bereiden. Toen Anton Willekens wegens zijn gezondheid naar de bejaardenzorg moest, hield bij hen het werk voor mij op. Bij de Agio-sigarenfabriek kon ik direct beginnen met *dek striepen* (nerven uit de tabaksbladeren halen). Een klein half jaar heb ik met de hand sigaren

mogen maken. Aansluitend ging ik vanuit de fabriek nog een tijd bij de zonen Willekens eten koken en poetsen, vertelt Jo.

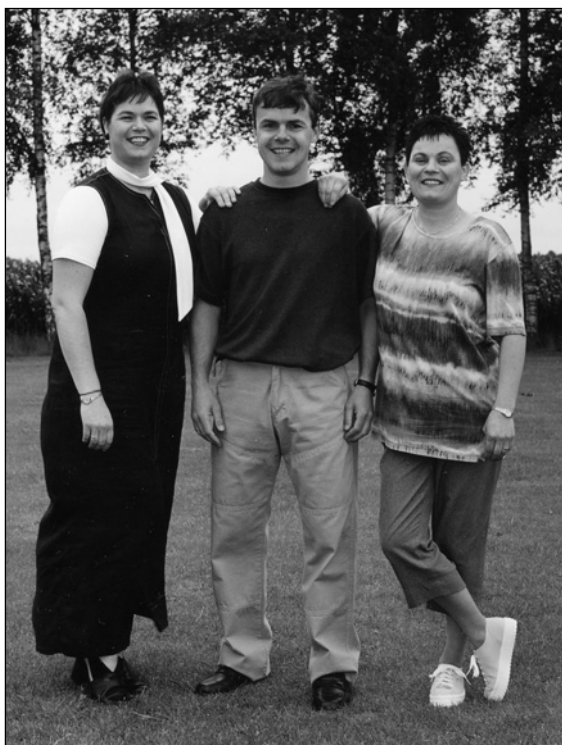
Eigen gezin

In de vijftigerjaren werden er in de zomermaanden op het sportpark in Reusel openluchtbals georganiseerd. Daar gingen we met het hele gezin naar toe. Omdat ik al een tijd naar de dansles in de Valk was geweest was ik regelmatig op de dansvloer te vinden.

Daar ontmoette ik in 1957 Jo Hendrixx (*van Schaffe*). Op de daaropvolgende Reusel kermis had Jo met zijn kameraden voor een gulden gewed dat hij die avond met mij zou uitgaan. Die weddenschap had grote gevolgen, want die ontmoeting in een danstent op de kermis van 1957 was zo doeltreffend dat we nog altijd bij elkaar zijn, lacht Jo.

Jo viel bij mijn ouders al direct goed. Onze pap zei: "Als het er een van *Schaffe* is dan zal het wel goed zijn. Na zes weken trouwde Wim, de broer van Jo, met Toos Moeskops. Ondanks dat ze het bij ons thuis niet breed hadden mocht ik me van mijn ouders voor die gelegenheid bij kleermaker *de Páächter* (Roijmans) volledig in het nieuw laten steken, weet ik nog wel.

Op 19 juli 1961 zijn we na een verkeringstijd van vier jaar getrouwd. We zouden gaan wonen in een na de oorlog gebouwde noodwoning die bij het ouderlijke huis van Jo aan de

Op 19 juli 2001 vierden Jo en Jo Hendrixx met familie en bekenden hun 40-jarig huwelijksfeest. Op deze feestelijke dag poseren hier hun kinderen, v.l.n.r. Manette, Nino en Paola.

Wanneer de Heemkunde Werkgroep Reusel iets organiseert is Jo Hendrixx van de partij. Omstreeks 1985 werd door Karel van Hoppe, Loes Martens, Jo Hendrixx en Ans van Beers, de herdenking van de komst van de fraters en zusters in Reusel opgeluisterd die zich zo'n 100 jaar eerder in Reusel vestigden. We herkennen, hier in de hal van het fraterklooster, ook nog oud-burgemeester Walboomers en geheel rechts frater Albinus.

Mierdseweg stond. Daar woonde toen nog Wim, de broer van Jo, die een huis aan het bouwen was. Dat huis was niet op tijd klaar. Daarom zijn we eerst gaan inwonen bij mijn ouders waar we een slaapkamer ter beschikking hadden voor ons alleen. Buiten die slaapkamer waren we samen met de rest van ons gezin. Ik weet nog wel dat ons mam voor de eerste huwelijksnacht zei: "Je zorgt wel dat je morgen op tijd uit bed bent!" Jo en ik hebben er een goede wittebroodstijd gehad. We vonden het helemaal niet erg dat de woning aan de Mierdseweg nog niet vrij was. Na 5 maanden zijn we verhuisd naar de Mierdseweg waar in 1962 onze Nino en in 1964 ons Paola zijn geboren.

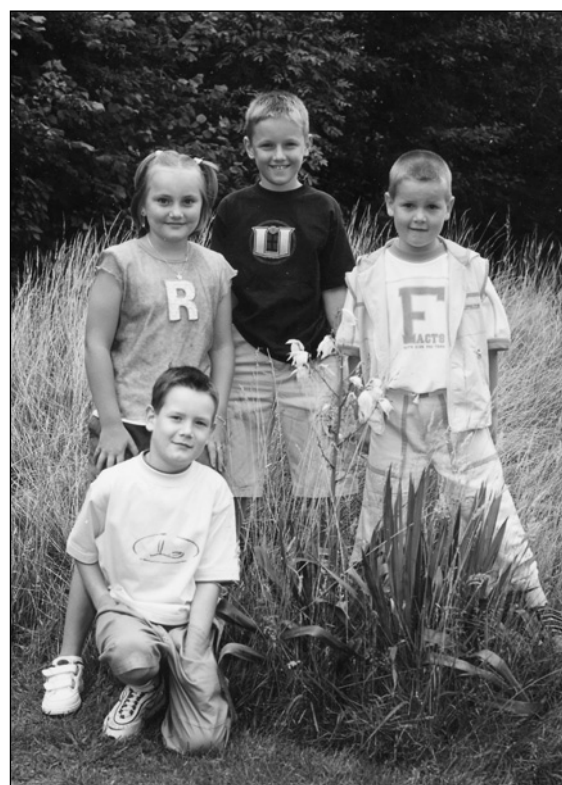
Wonen in de Lokbossen

In 1964 kregen we de beschikking over een woning in de toenmalige nieuwbouwwijk 'de Lokbossen'. Hier is ons Manette geboren waarna we ons gezin compleet hadden. De Lokbossen was in het begin een kinderrijke buurt met bijna allemaal jonge gezinnen. In een jaar tijd werden er 17 kinderen geboren. Jo en ik vonden het vanaf het begin een leuke buurt met al die jonge kinderen. De kinderen uit de buurt en van mijn familie kwamen bij ons graag over de vloer en mochten bij ons ook altijd binnenspelen als het koud was. Ongeveer tien jaar heb ik in het bestuur van

buurtvereniging 'de Lokbossen' gezeten en me ingezet voor allerlei klusjes en activiteiten. In het bestuur ben ik opgevolgd door mijn Jo waardoor ik nog steeds betrokken ben bij de buurtvereniging.

Via Gerritje van d'n Oppáásser (Anthonis) ben ik in maart 1980 bij de Heemkunde

De trots van Jo en Jo Hendrixx zijn ongetwijfeld hun kleinkinderen. Wegens de 40-jarige bruiloft van hun opa en oma zijn ze geheel in nieuwe kleren gestoken. Het zijn het v.l.n.r. Joni, Rob (knielend), Tom en Marco.

Werkgroep Reusel (HWR) gekomen. De historie van Reusel, oude gebruiksvoorwerpen, foto's en familieverbanden hebben altijd mijn interesse gehad. Nu ben ik 26 jaar bestuurslid van de HWR. Eigenlijk wil ik altijd veel meer doen dan ik aankan.

Na het overlijden van mijn ouders, wat mij heel zwaar is gevallen, hebben we aan d'n Heikant een stukje bosgrond kunnen kopen dat vroeger van onze pap en ons mam was. Daar op die grond waar Jo en ik onze wittebroodsweken hebben doorgebracht komen we graag. Na 45 jaar huwelijk zijn Jo en ik al vier keer opa en oma geworden. We zijn heel trots op onze kinderen en kleinkinderen, vertelt Jo

Slot

Jo is al heel haar leven actief temidden van de Reuselse gemeenschap. Buurtvereniging de Lokbossen en de HWR kennen haar als iemand die niet graag op de voorgrond treedt. Wel staat ze voorop wanneer bij een activiteit ergens de schouders onder gezet moeten

worden en er tot daden moet worden overgegaan. Jarenlang is ze betrokken bij *de Schééper*, het kwartaalblad van de HWR. Mede dankzij haar heeft de HWR een fotoarchief van ongeveer 7000 oude foto's ter beschikking.

Mensen die haar wat beter kennen weten dat Jo vooral een familiemens is en graag kinderen om zich heen heeft. Jarenlang heeft ze de kinderen uit de buurt en van haar broers en zusters over de vloer gehad en opgepast. Ze deed dat graag!

De *nestwarmte* van de eigen familie heeft ze altijd als heel waardevol ervaren. Daarom kon ze niet aarden toen ze in Eindhoven moest werken en lange tijd van huis was. Ze is vooral ook trots op haar afkomst, haar ouders en haar kinderen en kleinkinderen. Daar zijn de vele familiefoto's en de indrukwekkende familiestamboom in haar huiskamer stille getuigen van. We mogen daarom stellen dat Jo de dochter van Frie van Herk en van Lien Heesterbeek een echte Reuselse genoemd mag worden.

Op 25 april 1990 vierden Frie en Lien van Herk-Heesterbeek hun gouden bruiloftsfeest. Zouden ze in 1937 tijdens de uitwisselingsbijeenkomst van de Boerenstand in Eersel hebben vermoed dat hun ontmoeting zo'n grote gevolgen zou hebben?